

Dosar nr. 12940/3/2015

R O M Ȃ N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA CIVILĂ NR.5862
Ședința publică de la 01.11.2018
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: CRISTINA-RALUCA RADU
JUDECĂTOR: IONUȚ MILITARU
JUDECĂTOR: MONICA NICULESCU
GREFIER: DANIELA ȘTEFAN

Pe rol se află soluționarea cererilor de recurs declarate de recurentul reclamant [REDACTED] și recurentul pârât **CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI** împotriva sentinței civile nr. 586/01.02.2017 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal în contradictoriu cu intimatul pârât **MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL** și intimata intervenientă **ASOCIAȚIA LEXCIVICA** având ca obiect „anulare act administrativ”.

Dezbaterile orale ale părților au avut loc în ședința publică de la **11.10.2018** când au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată ce face parte integrantă din prezenta decizie când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de **18.10.2018, 25.10.2018 și 01.11.2018** când a pronunțat următoarea decizie:

C U R T E A

Deliberând asupra cererii de recurs, reține următoarele :

Prin **cererea de chemare în judecată** înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 06 aprilie 2015, sub număr de dosar 12940/3/2015, reclamantul [REDACTED] a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Consiliul General al Municipiului București și Municipiul București, prin primar general, anularea în parte a PUG Municipiul București aprobat prin HCGMB nr.269/2000 strict cu privire la încadrarea nelegală a imobilului proprietatea reclamantului în categoria spațiilor verzi (subzonele V1a și V3b), obligarea pârâtului Consiliul General al Municipiului București să încadreze imobilul în zonă construibilă, conformă cu situația juridică înscrisă în Cartea Funciară și obligarea pârâtului Municipiul București la plata cheltuielilor de judecată.

Prin **sentința civilă nr. 586/01.02.2017** pronunțată de Tribunalul București - Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal a fost respinsă excepția autorității de lucru judecat invocată de reclamant, ca neîntemeiată și a fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamantul [REDACTED], în contradictoriu cu pârâții Consiliul General al Municipiului București și Municipiul București, prin Primarul General; a fost admisă în parte cererea de intervenție accesorie în interesul reclamantului formulată de intervenienta Asociația Lexcivica, persoană juridică de drept privat fără scop patrimonial; a fost anulat în parte Planul Urbanistic General (PUG) al Municipiul București aprobat prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr.269/21 decembrie 2000, doar cu privire la încadrarea în categoria spațiilor verzi (subzonele V1a și V3b) a imobilului proprietatea reclamantului în suprafață de 6000 mp, situat administrativ în București, strada [REDACTED] nr.55C, sector 1, reprezentând Lotul 4D, identificat cu numărul cadastral 200670 (număr cadastral vechi 11412/2), înscris în CF nr.200670 (nr.CF vechi 38851); pârâtul Consiliul General al Municipiului București a fost obligat să încadreze urbanistic imobilul proprietatea reclamantului; s-a respins solicitarea reclamantului de obligare a pârâtului la încadrarea imobilului în zonă construibilă, conform cu situația de Carte Funciară, ca neîntemeiată și au fost obligați pârâții să plătească

reclamantului suma de 100 lei cu titlu de cheltuieli de judecată; s-a luat act că reclamantul și-a rezervat dreptul de a solicita pe cale separată cheltuielile de judecată reprezentând onorariul de avocat.

La data de 10.10.2017 reclamantul [REDACTED] a declarat **recurs** împotriva sentinței sus-menționate solicitând admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea sentinței civile recurate sub aspectele criticate și rejudecând cauza, pe fond, a se admite în tot acțiunea reclamantului urmând a se dispune:

- anularca, în parte, a PUG-MB aprobat prin HCGMB nr.269/2000 cu privire la încadrarea în categoria spațiilor verzi a imobilului proprietatea reclamantului;
- obligarea pârâtului CGMB să încadreze imobilul proprietatea reclamantului într-o zonă construibilă, în acord cu dreptul real înscris în Cartea Funciară;
- obligarea intimaților pârâți la plata sumei de 50 de lei taxă de timbru în recurs, urmând a se lua act, cheltuielile de judecată reprezentând onorariul avocațial vor fi solicitate pe cale separată.

În motivarea cererii, recurentul-reclamant a susținut că hotărârea atacată este nelegală, întrucât tribunalul a avut reprezentarea eronată că „zona construibilă” ar corespunde unei zone /subzone funcționale din PUG-MB și RLU aferent, și această eroare a generat raționamentul greșit că reclamantul ar fi solicitat instanței să stabilească în mod expres încadrarea urbanistică, cu încălcarea prerogativelor autorității deliberative, iregularitate ce se încadrează în motivul de nelegalitate reglementat de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.pr.civ..

Pe de altă parte, tribunalul avea obligația să pună în discuție cererea reclamantului privind obligarea pârâtului CGMB să încadreze imobilul în zona construibilă, conformă cu situația înscrisă în cartea funciară. Tribunalul a respins acest capăt de cerere fără a-l supune discuției părților, cu încălcarea principiilor dreptului la apărare, contradictorialității și oralității, prevăzute de art. 13,14 și 15 C.pr.civ., iregularități ce se încadrează în motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 C.pr.civ..

S-a mai arătat și că soluția încalcă actul administrativ prin care s-a aprobat scoaterea definitivă din circuitul agricol a terenului în cauză, prin contractul de vânzare-cumpărare reclamantul dobândind dreptul de proprietate asupra imobilului „construibil” la acea dată, iregularitatea încadrându-se în motivele de casare prevăzute de pct. 6 și 8 ale art. 488 C.pr.civ..

Recurentul-reclamant a susținut că soluția este vădit nelegală întrucât încalcă limitele dreptului de proprietate înscris în cartea funciară, extrasul de carte funciară atestând juridic că terenul în cauză este proprietatea intabulată a reclamantului, având categoria de folosință „curți și construcții”. Hotărârea recurată încalcă atributele dreptului de proprietate intabulat al reclamantului, negându-i practic recunoașterea dreptului legitim de a construi, pretins pe calea cererii de chemare în judecată (pct. 6 și 8 ale art. 488 alin. (1) C.pr.civ.),

De asemenea, s-a invocat faptul că atât considerentele cât și soluția criticată nesocotesc efectul pozitiv al lucrului judecat (art. 488 alin. (1) pct.6 și 8 C.pr.civ.).

Totodată la data de 13.10.2018 pârâtul CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI a declarat **recurs** împotriva sentinței menționate solicitând admiterea recursului ca, casarea în tot a hotărârii instanței de fond și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond; în subsidiar în cazul în care se va reține spre rejudecare, solicită a se dispune respingerea cererii principale și a cererii de intervenție accesorie ca neîntemeiate; obligarea intimatelor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentei cauze.

În motivarea cererii, a arătat că în mod eronat s-a admis în parte acțiunea în raport de prezumția de lucru judecat în temeiul art. 431 alin. (2) C.pr.civ., în condițiile în care cauzele se referă la două terenuri distincte, cu situație juridică diferită, terenuri supuse, fiecare în parte, unui regim juridic individual, regim pe care reclamantul l-a cunoscut și însușit încă de la momentul perfectării contractului de vânzare-cumpărare.

Recurenta-pârâtă a invocat și faptul că sentința civilă atacată este motivată ambiguu, superficial, instanța de fond înlăturând nemotivat toate apărările formulate e pârâtă. Practic, instanța de fond nu a făcut altceva decât să redea raționamentul unei alte instanțe într-o cauză ce a avut alt obiect, fără a mai analiza situația dedusă judecății, fiind astfel incident motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.pr.civ..

În drept, au fost invocate motivele de nelegalitate prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 5, 6 și 8 C.pr.civ..

Analizând sentința recurată prin prisma criticilor invocate prin recursurile declarate, Curtea reține următoarele:

Referitor la **recursul declarat de pârâțul Consiliul General al Municipiului București**, se observă că s-au formulat critici care se încadrează în motivele de nelegalitate reglementate de art. 488 alin. (1) pct. 5 și 6 C.pr.civ.. Deși, în mod formal a fost invocat și motivul reglementat de pct. 8, Curtea observă că recurentul nu a criticat sentința recurată din perspectiva încălcării sau greșitei aplicări a normelor de drept material.

În ceea ce privește motivul prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.pr.civ. care stabilește că o hotărâre poate fi casată atunci *„când nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei”*, acesta vizează situațiile în care instanța de control judiciar nu poate desluși starea de fapt reținută de prima instanță sau nu poate stabili motivele care au stat la baza soluției, din cauza motivării insuficiente, contradictorii sau străine de natura pricinii.

Obligația instanțelor naționale de a-și motiva hotărârile judecătorești nu presupune însă existența unui răspuns detaliat la fiecare argument. Acestea pot fi analizate grupat, iar răspunsul poate fi și implicit, rezultând din considerentele exprimate în legătură cu chestiunile aflate în legătură directă.

În cauza de față, instanța de fond și-a întemeiat soluția pronunțată pe capătul de cerere prin care s-a solicitat anularea Planului Urbanistic General, pe efectul pozitiv al lucrului judecat, ceea ce a făcut inutilă examinarea celorlalte argumente invocate de părți.

Ca urmare, motivarea soluției exclusiv din această perspectivă este suficientă și adecvată, rezultând implicit că, atât timp cât s-a recunoscut efectul pozitiv al lucrului judecat al altor hotărâri judecătorești, analiza celorlalte argumente invocate de către părți nefiind necesară.

În ceea ce privește motivul prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 C.pr.civ. care prevede că o hotărâre poate fi casată atunci *„când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității”*, Curtea constată că hotărârea primei instanțe s-a întemeiat pe art. 431 alin. (2) C.pr.civ, care reglementează prezumția legală de lucru judecat, ca mijloc de probă.

Potrivit art. 431 alin. (2) C.pr.civ. *„Oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă”*.

Scopul urmărit prin reglementarea autorității de lucru judecat este acela de a evita contradicțiile dintre dispozitivele hotărârilor, dar și dintre considerentele acestora, și se realizează prin intermediul celor două funcții ale lucrului judecat: 1) efectul negativ care este de natură să împiedice o nouă judecată atunci când există identitate de calitate a părților, aceeași cauză juridică și același obiect al cererii de chemare în judecată (art. 431 alin. (1) C.pr.civ) și 2) efectul pozitiv, care presupune că oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat, într-un litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acesteia din urmă (art. 431 alin. (2) C.pr.civ).”

Pentru a reține efectul pozitiv nu trebuie întrunită tripla identitate de elemente ale raportului juridic transpus pe plan procesual, cum se întâmplă în cazul excepției autorității de lucru judecat, ci trebuie să existe doar o legătură cu lucrul judecat anterior, care să se impună noii judecăți.

Ca urmare, cea de a doua instanță nu mai poate face evaluări proprii asupra acelei chestiuni, ci ea constituie premisa demonstrată de la care trebuie să pornească și pe care nu o poate ignora.

Față de cele expuse, primul argument al recurentului, în sensul că obiectul celor două cauze este diferit, nu poate fi primit pentru a înlătura efectului lucrului judecat prin decizia civilă nr. 8132/5.11.2014 a Curții de Apel București.

În acest sens se reține că în prima cauză s-a soluționat cererea de anulare parțială a aceluiași act administrativ cu caracter normativ, Hotărârea HCGMB nr.269/2000, litigiul fiind purtat între aceleași părți. Este adevărat că litigiul privea un alt teren, tot proprietatea reclamantului din prezenta cauză.

Prin decizia invocată, HCGMB nr.269/2000 a fost anulată, în parte, cu privire la terenul vizat de acel litigiu, pârâții fiind obligați la încadrarea urbanistică a aceluși teren.

Cu toate că acel litigiu a privit un alt teren, Curtea apreciază ca relevante în cauză considerentele care au condus la adoptarea acestei soluții, considerente ce sprijină soluția adoptată și care, astfel, au autoritate de lucru judecat.

Este vorba despre considerentele prin care s-a reținut că actul administrativ contestat, identic cu cel din prezenta cauză, a fost emis cu încălcarea Ordinului nr. 13 N din 10.03.1999, emis de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, neexistând studii de fundamentare sau acte pertinente care să stea la baza propunerii privind includerea terenului recurentului în zona spațiilor verzi pentru agrement.

Motivul de nelegalitate a fost reținut în urma analizei condițiilor ce trebuia îndeplinite pentru aprobarea Planului Urbanistic General al Municipiului București, prin urmare, chestiunea litigioasă tranșată în litigiul anterior, are legătură cu prezentul litigiu, în contextul în care se solicită anularea, în parte, a aceluiași act administrativ, însă cu referire la un alt teren.

Cât privește cel de-al doilea argument adus de recurent în sensul inexistenței puterii de lucru judecat cu privire la cererea de obligare a pârâtului la încadrarea terenul reclamantului din punct de vedere urbanistic, Curtea îl constată nefondat.

În acest sens reține că obligarea pârâtului la încadrarea urbanistică a terenul proprietatea reclamantului s-a dispus ca și consecință a anulării în parte a HCGMB nr.2369/2000, iar nu ca efect al puterii de lucru judecat. În concret, în urma anulării PUG cu privire la terenul reclamantului, acesta are din punct de vedere urbanistic o situație nelămurită, situație în care, pârâtul a fost obligat la încadrarea terenului reclamantului în conformitate cu dispozițiile legale.

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că nu sunt incidente motivele de nelegalitate reglementate de art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 C.pr.civ., recursul declarat de pârât fiind nefondat.

Referitor la **recursul declarat de reclamantul** [REDACTED], se observă că s-au formulat critici care se încadrează în motivele de nelegalitate reglementate de art. 488 alin. (1) pct. 5 și 8 C.pr.civ.. Motivul reglementat de pct. 6 C.pr.civ. a fost invocat în mod formal de reclamant, acesta nedevelopând critici legate de nemotivarea hotărârii recurate și neindicând motivele contradictorii sau străine de natura cauzei ce s-ar regăsi în considerentele hotărârii atacate.

În ceea ce privește motivul prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 C.pr.civ. care prevede că o hotărâre poate fi casată atunci „când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității”, se observă că normele de procedură indicate sunt cele prevăzute de art. 20 cu trimitere la art. 13,14 și 15 C.pr.civ..

Aceste dispoziții legale reglementează dreptul la apărare, principiul contradictorialității și oralității, care se concretizează în posibilitatea acordată părților de a participa în mod activ la prezentarea, argumentarea și dovedirea drepturilor lor în cursul desfășurării judecării litigiului.

În cauză, prin cererea de chemare în judecată instanța a fost investită și cu capătul de cerere ce are ca obiect „obligarea pârâtului CGMB să încadreze imobilul în zona constructibilă, conformă cu situația înscrisă în Cartea funciară”, petit cu privire la care părțile au avut posibilitatea să formuleze apărări, și să pună concluzii.

Prima instanță a asigurat părților cadrul legal pentru a pune concluzii, prin citarea acestora și acordarea cuvântului în dezbateri, neexistând nicio obligație a acesteia de a pune în discuție distinct fiecare capăt de cerere.

Pe cale de consecință, nu se poate reține că tribunalul ar fi încălcat vreo regulă de procedură a cărei nerespectare atrage sancțiunea nulității, pentru a fi incident motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin.(1) pct. 5 C.pr.civ..

În ceea ce privește motivul prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.pr.civ. care prevede că o hotărâre poate fi casată atunci „când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”, Curtea constată că soluția primei instanțe de obligare a pârâtului la încadrarea urbanistică a imobilului reclamantului s-a fundamentat pe faptul că revine autorității această prerogativă, instanței revenindu-i doar competența de a verifica legalitatea unei astfel de operațiuni.

Într-adevăr, astfel cum susține și recurentul, Curtea reține că nu există echivalență între categoria de teren supusă regimului fiscal sau cadastral și cea din reglementările de urbanism, fiind vorba despre acte normative diferite.

Potrivit Ordinului Oficiului Național de Cadastru, Geodezie și Cartografie nr. 452 din 2 februarie 1999 privind aprobarea Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general, ulterior abrogat prin Ordinul nr. 534 din 1 octombrie 2001 privind aprobarea Normelor tehnice pentru introducerea cadastrului general, în vigoare și în prezent, cu modificările ulterioare, categoria de

folosință a terenului este unul dintre atributele parcelei. Evidențierea la partea tehnică a cadastrului general a categoriei de folosință alături de celelalte atribute este necesară atât pentru întocmirea cărții funciare, cât și pentru stabilirea sarcinilor fiscale care grevează imobilele.

Planul de urbanism general și, respectiv, cadastrul general, folosesc noțiuni tehnice diferite („funcțiune” și, respectiv, „folosință”), criteriile ce stau la baza acestora fiind diferite.

Ambele noțiuni sunt menționate în art. 31 lit. a din Legea nr. 350/2001, care reglementează conținutul certificatului de urbanism, în partea privind regimul *economic* al imobilului, iar în cadrul regimului *tehnic* sunt detaliați indicatorii urbanistici obligatorii, care nu sunt condiționați de categoria de folosință a terenului (indicator cadastral), ci de categoria de funcțiune.

Din punct de vedere strict cadastral, fiecare dintre cele 5 destinații ale terenurilor (agricolă, forestieră, terenuri aflate permanent sub ape, intravilane, terenuri cu destinație specială) poate avea categorii de folosință predominante, care ocupă suprafața majoritară, și categorii de folosință care ocupă un procent mai mic. De exemplu, în grupa terenurilor cu *destinație agricolă* categoriile de folosință predominante sunt: arabilul, viile, livezile, fânețele și pășunile, dar un procent mai mic îl ocupă și construcțiile, apele etc. Tot astfel, în *intravilane*, în afară de categoria de folosință curți - construcții, care este predominantă în cadrul destinației, se includ și alte categorii de folosință care ocupă suprafețe mai mici, cum ar fi: arabil, livezi, ape etc.

În categoria de folosință „Terenuri ocupate cu construcții și curți (CC)”, conform aceluiași criterii, sunt cuprinse terenurile cu diverse utilizări și destinații, de exemplu: clădiri, curți, fabrici, uzine, silozuri, gări, hidrocentrale, cariere, exploatări miniere și petoliere, cabane, schituri, terenuri de sport, aerodromuri, diguri, taluzuri pietruite, terase, debușee, grădini botanice și zoologice, parcuri, cimitire, piețe, rampe de încărcare, fâșia de frontieră, locuri de depozitare, precum și alte terenuri care nu se încadrează în nici una dintre categoriile de folosință prevăzute la punctele anterioare.

În cauză de față, nu există însă divergențe legate de categoria de folosință, în sensul că, proprietatea reclamantului este intabulată în cartea funciară la categoria de folosință „curți și construcții”, iar pârâta nu neagă acest aspect.

Procedura de schimbare a categoriei de folosință a terenurilor este distinctă de cea prin care se stabilește regimul de urbanism, iar autoritatea publică emitentă a HCGMB nr. 269/21.12.2000 nu avea o obligație de corelare a dispozițiilor actului normativ pe care l-a adoptat cu evidențele cadastrale la nivel individual, în sensul invocat de către reclamant.

În ceea ce privește susținerea recurentului în sensul că hotărârea recurată încalcă atributele dreptului de proprietate intabulat al reclamantului, negându-i practic recunoașterea dreptului legitim de a construi, Curtea reține că în măsura în care reclamantului nu i se recunosc drepturile afectate de restrângerile prevăzute de lege, acesta are remediul acțiunii în contencios administrativ împotriva refuzului de emitere a unui act administrativ cu caracter individual (precum autorizația de construire) sau al acțiunilor de drept comun pentru protecția proprietății, iar nu de a solicita anularea actului administrativ cu caracter normativ prin care sunt stabilite restrângerile. În caz contrar, s-ar nega însăși rațiunea adoptării unor acte de reglementare cu caracter director.

Potrivit Legii nr. 350/2001, prin intermediul planului urbanistic zonal (PUZ) se efectuează reglementarea specifică, prin care se realizează modificări, la nivelul unor zone restrânse, în raport cu zonele avute în vedere la nivel de PUG, modificări care apoi sunt detaliate la nivel de plan urbanistic de detaliu (PUD) - la nivel de PUD nu se pot rectifica reglementări ale planurilor superioare din punct de vedere juridic, respectiv planurile de reglementare. În acest sens, sunt aplicabile prevederile art. 32 alin. 1 din lege, care reglementează posibilitatea modificării prevederilor documentației de urbanism, adică a PUG: „În cazul în care prin cererea pentru emiterea certificatului de urbanism se solicită o modificare a prevederilor documentațiilor de urbanism aprobate pentru zona respectivă sau dacă condițiile specifice ale amplasamentului ori natura obiectivelor de investiții o impun, autoritatea publică locală are dreptul ca, după caz, prin certificatul de urbanism: a) să respingă în mod justificat cererea de modificare a prevederilor documentațiilor de urbanism aprobate; b) să condiționeze autorizarea investiției de elaborarea și aprobarea de către autoritatea publică locală competentă a unui plan urbanistic zonal;”

Recunoașterea dreptului de a construi este supusă, așadar, unei proceduri obligatorii, ulterior întocmirii unei documentații de urbanism complexe, care să aibă în vedere întreaga zonă în care este poziționat terenul, pentru a determina posibilitatea modificării condițiilor de construire.

Având în vedere aceste considerente, nu se poate reține că soluția instanței de respingere a capătului de cerere ce are ca obiect „obligarea pârâtului la încadrarea terenului în zona constructibilă” este una nelegală, sau de natură să limiteze dreptul de proprietate al recurentului-reclamant.

De asemenea, nu se poate reține efectul pozitiv al lucrului judecat al deciziilor civile nr. 8132/2014 și 4626/2016 cât privește capătului de cerere recurat de reclamant, atât timp cât în niciuna dintre aceste cauze nu a fost admis un astfel de capăt de cerere, nefiind astfel întrunită ipoteza prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 2 C.pr.civ..

Având în vedere considerentele expuse, în baza art. 496 C.pr.civ., Curtea va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursurile declarate de recurentul reclamant [REDACTED] domiciliat în București, șos.Olteniței, nr.129, bl.52, sc.1, et.1, ap.4, sector 4 și recurentul pârât **CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI** cu sediul în București, Splaiul Independenței, nr.291-293, sector 6 împotriva sentinței civile nr. 586/01.02.2017 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal în contradictoriu cu intimatul pârât **MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL** cu sediul în București Splaiul Independenței, nr.291-293, sector 6 și intimata intervenientă **ASOCIAȚIA LEXCIVICA** cu sediul în București, str.Maria Rosetti, nr.13, et.2, sector 2, ca nefondate.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, **01.11.2018**.

**PREȘEDINTE,
CRISTINA-RALUCA RADU**

**JUDECĂTOR,
IONUȚ MILITARU**

**JUDECĂTOR,
MONICA NICULESCU**

**GREFIER,
DANIELA ȘTEFAN**

TB2/Dana Veronica Erdei
Teh.red. C.R.R./6 ex.